

ΚΡΙΣΤΙΝ ΜΑΝΓΚΑΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ
ΣΕ 18 ΧΩΡΕΣ

ΚΑΤΩ
ΑΠΟ
ΤΟΝ ΗΛΙΟ
ΤΗΣ
ΤΑΓΓΕΡΗΣ

Μυθιστόρημα

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Κάτω από τον ήλιο της Ταγγέρης**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Tangerine
Από τις Εκδόσεις HarperCollins Publishers, Νέα Υόρκη 2018
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Christine Mangan
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Κατερίνα Καννίση
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ: Allison Saltzman
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Christine Mangan, 2018
© Φωτογραφία εξωφύλλου: Suzy Parker in Morocco, April 1953,
by Georges Dambier © Estate of Georges Dambier
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2020

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2020

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-3284-7
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-3285-4

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 Publishers since 1979

Έδρα:	Head Office:
Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550	Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΚΡΙΣΤΙΝ ΜΑΝΓΚΑΝ

ΚΑΤΩ
ΑΠΟ
ΤΟΝ ΗΛΙΟ
ΤΗΣ
ΤΑΓΓΕΡΗΣ

Μετάφραση: Κατερίνα Καννίση

*Για τους γονείς μου, που πίστευαν πάντα
πως αυτό εδώ ήταν δυνατό.*

Και για τον Ρ. Κ., πάντα.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΙΣΠΑΝΙΑ

Χρειάζονται τρεις για να τραβήξουν το πτώμα από το νερό. Είναι άντρας – μόνο αυτό μπορούν να διακρίνουν και τίποτα παραπάνω. Τα πουλιά τον έτρωγαν μέχρι εκείνη την ώρα, ίσως επειδή προσέλκυσε την προσοχή τους το αστραφτερό κομμάτι ασημιού που στολίζει τη γραβάτα του. Είναι όμως κίσσοι μόνο, θυμίζουν στον εαυτό τους. *Πρέπει να έβλεπε τρεις*, λέει ένας από τους άντρες στους άλλους – μια αδέξια απόπειρα χιούμορ. Τον σηκώνουν, ξαφνιασμένοι από το βάρος. *Οι νεκροί ζυγίζουν παραπάνω; αναρωτιέται ένας άλλος δυνατά. Μαζί περιμένουν την αστυνομία να φτάσει, κάνοντας ό,τι μπορούν να μην κοιτάζουν κάτω, για να αποφύγουν τις άδειες κόγχες όπου κάποτε υπήρχαν τα μάτια του νεκρού άντρα. Είναι άγνωστοι μεταξύ τους αυτοί οι τρεις, αλλά τώρα τους δένει κάτι πιο βαθύ από συγγένεια.*

Φυσικά, μόνο η πρώτη πληροφορία είναι αληθινή – το υπόλοιπο απλώς το φαντάστηκα. Έχω χρόνο για τέτοια πράγματα τώρα ενώ κάθομαι και χαζεύω: το δωμάτιο, έξω από το παράθυρο. Το σκηνικό αλλάζει, τίποτε άλλο όμως. Υποθέτω πως με-

ρικοί θα το έλεγαν παρακολούθηση, αλλά εγώ θα διαφωνούσα, λέγοντας πως δεν είναι καθόλου το ίδιο – είναι τόσο διαφορετικό όπως η ονειροπόληση από την περισυλλογή.

Είναι ζεστή μέρα· το καλοκαίρι κοντεύει. Ο ήλιος έχει αρχίσει να χάνεται και ο ουρανός έχει μια αλλόκοτη κίτρινη απόχρωση, προειδοποιώντας για καταιγίδες στον ορίζοντα. Είναι αυτές οι στιγμές –όταν η ατμόσφαιρα είναι βαριά και ζεστή, απειλητική– που κλείνω τα μάτια και εισπνέω, που μυρίζω την Ταγγέρη πάλι. Είναι μυρωδιά φούρνου, από κάτι ζεστό, όχι όμως καμένο, σχεδόν σαν ζαχαρωτό, όχι όμως τόσο γλυκό. Έχει κάτι από μπαχαρικά, κάτι αμυδρά οικείο, όπως κανέλα, γαρίφαλο, ακόμα και κάρδαμο, και ύστερα κάτι άλλο εντελώς ανοίκειο. Είναι μια ανακουφιστική μυρωδιά, σαν ανάμνηση από την παιδική ηλικία, που σε τυλίγει και σε φασκιάνει και υπόσχεται ευτυχισμένο τέλος, όπως ακριβώς στα παραμύθια. Φυσικά, δεν είναι αλήθεια. Γιατί κάτω από τη μυρωδιά, κάτω από την ανακούφιση, υπάρχουν μύγες που βουίζουν πετώντας, κατσαρίδες που σαλεύουν, γάτες που πεθαίνουν της πείνας και κοιτούν μοχθηρά, παρακολουθώντας την κάθε σου κίνηση.

Τις περισσότερες φορές, η πόλη μοιάζει με πυρετώδες όνειρο, μια ζωηρή οφθαλμαπάτη που δυσκολεύομαι να πειστώ πως ήταν κάποτε αληθινή, πως βρισκόμουν εκεί και πως οι άνθρωποι και τα μέρη που θυμάμαι ήταν χειροπιαστά και όχι διαφανή φαντάσματα που επιστράτευσε το μυαλό μου. Έχω ανακαλύψει πως ο χρόνος περνά γρήγορα, μετατρέποντας ανθρώπους και μέρη πρώτα σε ιστορία και ύστερα σε ιστορίες. Δυσκολεύομαι να θυμηθώ τη διαφορά, γιατί το μυαλό μου με ξεγελά συχνά τώρα. Τις χειρότερες στιγμές –τις καλύτερες στιγμές–, την ξεχνώ. Τι συνέβη. Είναι μια παράξενη αίσθηση, γιατί εκείνη είναι πάντα εκεί, παραμονεύοντας ακριβώς κάτω από την επιφάνεια, απειλώντας να φανερωθεί. Υπάρχουν, όμως, στιγμές όπου ακό-

μα και το όνομά της μου διαφεύγει, έτσι έχω αρχίσει να το γράφω σε κάθε κομμάτι χαρτί που βρίσκω. Τη νύχτα, όταν οι νοσοκόμες έχουν φύγει, το ψιθυρίζω στον εαυτό μου, σαν να ήταν κατήχηση που μου έκαναν παιδί, λες και η επανάληψη θα με βοηθήσει να θυμηθώ, θα με εμποδίσει να ξεχάσω – γιατί δεν πρέπει ποτέ να ξεχάσω, θυμίζω στον εαυτό μου.

Ακούγεται ένα χτύπημα στην πόρτα, και ένα νεαρό κοκκινομάλλικο κορίτσι μπαίνει στο δωμάτιο κρατώντας έναν δίσκο με φαγητό. Τα μπράτσα του είναι καλυμμένα, παρατηρώ, από τόσο πολλές φακίδες, που οι μικροσκοπικές καφέ κηλίδες εξουδετερώνουν το ανοιχτόχρωμο δέρμα από κάτω.

Αναρωτιέμαι αν προσπάθησε ποτέ να τις μετρήσει.

Κοιτάζοντας κάτω, βρίσκω ένα όνομα μουτζουρωμένο σε ένα κομμάτι χαρτί πάνω στο κομοδίνο, δίπλα στο κρεβάτι μου, και το όνομα με τρώει, γιατί ενώ δεν είναι το δικό μου, φαίνεται σημαντικό, σαν κάτι που θα πρέπει να θυμηθώ. Αφήνω το μυαλό να χαλαρώσει. Είναι μια τεχνική που έχω βρει χρήσιμη: προσπαθώντας έντονα να μη σκέφτομαι, ενώ κρυφά σκέφτομαι όσο πιο έντονα μπορώ.

Τίποτα δε γίνεται.

«Έτοιμη για πρωινό;»

Κοιτάζω μπερδεμένη το άγνωστο κορίτσι με τα σκούρα κόκκινα μαλλιά που στέκεται ακριβώς μπροστά μου. Δεν είναι πάνω από τριάντα, άρα μόνο λίγα χρόνια πρέπει να μας χωρίζουν. *Οι κοκκινομάλληδες είναι γρουσουζήδες*, σκέφτομαι. Δε λένε να αποφεύγεις τους κοκκινομάλληδες όταν προετοιμάζεσαι για θαλασσινό ταξίδι; Και νομίζω ότι είναι πολύ πιθανό να είμαι σύντομα στη θάλασσα – για την Ταγγέρη. Νιώθω αγωνία τώρα, ανυπομονώντας να φύγει από το δωμάτιό μου αυτός ο κοκκινομάλλικος κακός οiwνός. «Από πού ήρθες;» ρωτάω κοφτά, θυμωμένη που δεν έχει μπει στον κόπο να χτυπήσει.

Αγνοεί την ερώτησή μου. «Δεν πεινάς σήμερα;» Στο χέρι της είναι ένα κουτάλι γεμάτο με μια γκριζα ουσία – αναζητώ την ονομασία της, αλλά το μυαλό μου αρνείται να ενδώσει. Θυμωμένη τώρα, το σπρώχνω μακριά και δείχνω το μικρό κομμάτι χαρτί δίπλα στο κρεβάτι μου. «Πέταξέ το αυτό στον κάδο», της λέω. «Κάποιος μου αφήνει σημειώματα με διάφορες ανοησίες γραμμένες πάνω».

Χαλαρώνω στο κρεβάτι, τραβώντας τα καλύμματα κοντά στο πιγούνι μου.

Είναι καλοκαίρι, νομίζω, αλλά ξαφνικά νιώθω το δωμάτιό μου κρύο σαν χειμώνα.

ΤΑΓΓΕΡΗ 1956

ΕΝΑ

ΑΛΙΣ

Η Τρίτη ήταν η μέρα της αγοράς. Όχι μόνο για μένα, αλλά για ολόκληρη την πόλη, με τις γυναίκες από τα όρη Ριφ να κατεβαίνουν από κει, προαναγγέλλοντας το ξεκίνημα της μέρας, με τα καλάθια και τα καρότσια τους φίσκα από φρούτα και λαχανικά, με τα γαϊδούρια τους να τις ακολουθούν προχωρώντας δεξιά και αριστερά τους. Σε απάντηση, η Ταγγέρη ζωντάνευσε: πλήθη ξεπρόβαλαν, οι δρόμοι πλημμύρισαν με άντρες και γυναίκες, ντόπιους και ξένους, που φωνασκούσαν δίνοντας τις παραγγελίες τους και δείχνοντας τα προϊόντα, άλλοτε διαφωνώντας και παζαρεύοντας τις τιμές, κι άλλοτε πληρώνοντας το αντίτιμο με λίγα κέρματα. Ο ήλιος φαινόταν λίγο πιο φωτεινός εκείνες τις μέρες, και η θερμότητά του ήταν πιο έντονη, τσουρουφλίζοντας τον αυχένα μου.

Όρθια στο παράθυρο τώρα, κοιτώντας κάτω τα πλήθη που αυξάνονταν, ευχήθηκα να ήταν ακόμη Δευτέρα. Ήξερα όμως ότι η Δευτέρα ήταν πάντα φρούδα ελπίδα, μάταιη παρηγοριά πριν τελικά ακολουθήσει πάλι η Τρίτη, και εγώ θα ήμουν αναγκασμένη να σταθώ μέσα στο χάος που στροβιλιζόταν κάτω

από τα πόδια μου. Αναγκασμένη να στέκομαι μπροστά στις εντυπωσιακές γυναίκες από τα όρη Ριφ, στολισμένες με τα ζωηρά χρώματά τους, που παλεύουν να τραβήξουν την προσοχή, αξιολογώντας το δικό μου ανιαρό, συνηθισμένο φουστάνι που δε θα μπορούσε να είναι αντάξιο των προσδοκιών τους, και κυριευμένη από ανησυχία – μια ανησυχία πως θα πλήρωνα μια εξωφρενική τιμή χωρίς να το συνειδητοποιήσω, ότι θα έδινα το λάθος κέρμα, ότι θα έλεγα τις λάθος λέξεις, ότι θα γελούσαν όλοι μαζί μου και έτσι θα γινόταν προφανές τι λάθος είχα κάνει που αποφάσισα να έρθω εδώ.

Μαρόκο. Το όνομα έφερνε στο μυαλό εικόνες ενός αχανούς, έρημου κενού, ενός διεισδυτικού, κόκκινου ήλιου. Την πρώτη φορά που είχα ακούσει τον Τζον να το αναφέρει, είχα βήξει μέσα στο ποτό που μου είχε δώσει. Είχαμε γνωριστεί στο *Ritz* στην Πικαντίλι, κι αυτό λόγω της επιμονής της θείας Μοντ – που ένιωθα τις εβδομάδες εκείνες αφότου επέστρεψα από το Κολέγιο Μπένινγκτον να πιέζει, προκαλώντας μου έναν πονοκέφαλο που δεν μπορούσα ποτέ να τον αποφύγω παντελώς. Είχα επιστρέψει στην Αγγλία μόνο για λίγους μήνες, ήξερα τον Τζον λιγότερο από αυτό το διάστημα, αλλά εκείνη τη στιγμή ήμουν σίγουρη ότι την αισθανόμουν – τη συγκίνησή του, την ενέργειά του που γέμιζε τον χώρο γύρω μας, που ξεχυνόταν στη ζεστή καλοκαιρινή ατμόσφαιρα. Πλησιάζοντας, ανυπομονώντας να τη σφίξω, να την κρατήσω, να διεκδικήσω ένα κομμάτι της για μένα, είχα αφήσει την ιδέα να ριζώσει μεταξύ μας. Αφρική. Μαρόκο. Λίγες εβδομάδες νωρίτερα θα είχα διστάσει, ίσως μια εβδομάδα αργότερα θα είχα μόνο γελάσει – αλλά εκείνη τη συγκεκριμένη μέρα, εκείνη τη συγκεκριμένη στιγμή, ακούγοντας τα λόγια του Τζον, τις υποσχέσεις του, τα όνειρά του, μου είχαν φανεί όλα υπερβολικά αληθινά, όλα υπερβολικά εφικτά. Για πρώτη φορά μετά το

Βερμόντ, έπιασα τον εαυτό μου να θέλει – δεν ήξερα τι ακριβώς, και υποπτευόμουν εκείνη τη στιγμή ότι μπορεί να μην ήταν ο άντρας που καθόταν μπροστά μου, αλλά να θέλω ωστόσο κάτι. Είχα πει μια γουλιά από το κοκτέιλ που είχε παραγγείλει για εμένα, με τη σαμπάνια ήδη ζεστή και ξεθυμασμένη, νιώθοντας το όξινο στη γλώσσα μου, στην κοιλιά μου. Είχα απλώσει το χέρι, πριν αλλάξω γνώμη, σφίγγοντας το δικό του ανάμεσα στα δάχτυλά μου.

Γιατί, παρόλο που ο Τζον ΜακΆλιστερ δεν ήταν σίγουρα ό,τι είχα ονειρευτεί για εμένα –ήταν θορυβώδης και εξωστρεφής, αυθάδης και συχνά απερίσκεπτος–, έπιασα τον εαυτό μου καταχαρούμενο με την ευκαιρία που είχε παρουσιάσει: να ξεχάσω, να αφήσω το παρελθόν πίσω.

Να μη σκέφτομαι κάθε δευτερόλεπτο της μέρας τι συνέβη στα κρύα, ψυχρά Πράσινα Όρη του Βερμόντ.

Είχε περάσει πάνω από ένας χρόνος τώρα και ακόμη υπήρχε θολή ομίχλη από την οποία αδυνατούσα να βρω τη διέξοδο, όσο καιρό και αν σκουντουφλούσα μέσα στον λαβύρινθο. Καλύτερα έτσι, είχε πει η θεία μου πολύ αργότερα, όταν της μίλησα για την ομιχλώδη λάμψη που είχαν προσλάβει οι αναμνήσεις μου, πως δεν μπορούσα πια να θυμηθώ τις λεπτομέρειες εκείνης της απαίσιας νύχτας, των ημερών που ακολούθησαν. Με είχε παροτρύνει να τα αφήσω πίσω μου, λες και οι αναμνήσεις μου ήταν αντικείμενα που θα μπορούσαν να πακεταριστούν μέσα σε κουτιά αρκετά προστατευμένα, για να εξασφαλίσω πως ποτέ δε θα άφηναν ελεύθερα τα μυστικά που κρατούσαν μέσα.

Και κατά κάποιον τρόπο είχα κλείσει τα μάτια στο παρελθόν – τα είχα ανοίξει στον Τζον, στην Ταγγέρη, στον φλογισμέ-

νο ήλιο του Μαρόκου. Στην περιπέτεια που εκείνος είχε υποσχεθεί – με μια πρόταση και ένα κατάλληλο δαχτυλίδι, αν και χωρίς τελετή, μόνο ένα υπογεγραμμένο κομμάτι χαρτί.

«Δεν μπορούμε όμως», είχα διαμαρτυρηθεί αρχικά. «Ίσα που γνωρίζομαστε».

«Μα φυσικά γνωρίζομαστε», με είχε διαβεβαιώσει. «Γιατί η οικογένειά σου ουσιαστικά σχετίζεται με τη δική μου. Αν μη τι άλλο, γνωρίζουμε ο ένας τον άλλο πάρα πολύ καλά». Γέλασε με ένα πλατύ πονηρό χαμόγελο.

Δε θα γινόταν αλλαγή στο όνομα – ήμουν ανένδοτη σε αυτό. Το ένιωθα σημαντικό, κατά κάποιον τρόπο, να διατηρήσω ένα κομμάτι του εαυτού μου, της οικογένειάς μου, ύστερα από ό,τι είχε συμβεί. Και ήταν και κάτι άλλο, κάτι που δυσκολευόμουν περισσότερο να εξηγήσω, ακόμα και στον εαυτό μου. Γιατί παρόλο που η κηδεμονία της θείας μου στην ουσία θα τερματιζόταν με τον γάμο μου, εκείνη θα διατηρούσε τον έλεγχο του καταπιστεύματός μου μέχρι να γίνω είκοσι ενός, όταν η παρουσία των γονιών μου θα περνούσε επιτέλους στα χέρια μου. Η ιδέα τού να είμαι διπλά «κρυμμένη» μου φαινόταν εντελώς αποκαρδιωτική, και έτσι, όταν πήρα το διαβατήριό μου, ήταν ακόμη γραμμένο εκεί το Άλις Σίπλεϊ.

Και αρχικά είχα πει στον εαυτό μου ότι η Ταγγέρη δε θα ήταν τόσο απαίσια. Φανταζόμουν μέρες με παιχνίδια τένις κάτω από τον ζεστό μαροκινό ήλιο, μια ομάδα υπηρέτες να μας τα δίνουν όλα στο χέρι, συνδρομές στις διάφορες ιδιωτικές λέσχες σε όλη την πόλη. Υπήρχαν και χειρότερα, το ήξερα. Ύστερα, όμως, ο Τζον ήθελε να βιώσει το πραγματικό Μαρόκο, την πραγματική Ταγγέρη. Έτσι, ενώ οι άλλοι συνεργάτες του προσλάμβαναν φτηνά μαροκινά χέρια, και οι σύζυγοί τους περνούσαν τις μέρες τους λιώνοντας γύρω από την πισίνα ή σχεδιάζοντας πάρτι, ο Τζον απείχε από όλα αυτά. Αντιθέτως, εκείνος

και ο φίλος του ο Τσάρλι σουλάτσαραν στην πόλη, περνώντας ώρες στα χαμάμ ή στις αγορές, καπνίζοντας κιφ στο πίσω μέρος των καφέ, προσπαθώντας πάντα να καταστήσουν τους εαυτούς τους αγαπητούς στους ντόπιους παρά στους συνεργάτες τους και τους συμπατριώτες τους. Ο Τσάρλι ήταν αυτός που έπεισε τον Τζον να έρθει στην Ταγγέρη ευθύς εξαρχής, βομβαρδίζοντας τον φίλο του με παραμύθια για τη χώρα: την ομορφιά της, την ανομία, μέχρι που ο Τζον είχε σχεδόν ερωτευτεί ένα μέρος που δεν είχε δει ποτέ. Και εγώ είχα βάλει τα δυνατά μου στην αρχή, πηγαίνοντας μαζί του στις υπαίθριες αγορές για έπιπλα, στα σουκ για να ψωνίσω μεσημεριανό. Είχα κάτσει στα καφέ δίπλα του ρουφώντας καφέ με γάλα και προσπαθούσα να ξαναγράψω το μέλλον μου στη ζεστή και σκοτισμένη πόλη που εκείνος αγάπησε με την πρώτη ματιά, αλλά η οποία συνέχιζε να μου διαφεύγει.

Τότε, όμως, έγινε το περιστατικό στην υπαίθρια αγορά.

Εν μέσω μιας φρενιασμένης αντιπαράθεσης πωλητών και πάγκων, αντικών και σαβούρας στοιβαγμένης φύρδην μίγδην, η μια τσαπατσούλικη στρώση μετά την άλλη, γύρισα από την άλλη και ο Τζον είχε φύγει. Ενώ στεκόμουν εκεί, με αγνώστους να με προσπερνούν, σπρώχνοντάς με από κάθε κατεύθυνση, οι παλάμες μου άρχισαν να ιδρώνουν από το οικείο ξέσπασμα αγωνίας, ενώ σκιές έπαιζαν στην άκρη του οπτικού μου πεδίου – εκείνα τα παράξενα, λεπτά φαντάσματα που οι γιατροί είχαν ψιθυρίσει πως ήταν μόνο συμπτώματα, αλλά εμένα μου φαινόταν αληθινά, φρικιαστικά, απτά, τόσο που έδειχναν πως μεγάλωναν, ώσπου οι σκούρες σκιές τους ήταν το μόνο που έβλεπα. Εκείνη τη στιγμή ξαφνικά απέκτησα συνείδηση του πόσο πολύ μακριά ήμουν από το σπίτι, από τη ζωή που είχα κάποτε οραματιστεί για μένα.

Αργότερα, ο Τζον είχε γελάσει, επιμένοντας πως είχε φύγει

μόνο για ένα λεπτό, αλλά την επόμενη φορά που μου ζήτησε να βγω, κούνησα το κεφάλι και τη μεθεπόμενη φορά, βρήκα μια άλλη δικαιολογία. Αντιθέτως, περνούσα ώρες –μακρόσυρτες, μοναχικές, βαρετές ώρες– εξερευνώντας την Ταγγέρη από την άνεση του διαμερίσματός μας. Μετά την πρώτη εβδομάδα, ήξερα πόσα βήματα χρειάζονταν για να πας από τη μία άκρη του στην άλλη – σαράντα πέντε, μερικές φορές περισσότερα, ανάλογα με τον βηματισμό μου.

Τελικά, άρχισα να αισθάνομαι τη μεταμέλεια του Τζον που ορθωνόταν πάνω μας, που μεγάλωνε, με τις συνδιαλλαγές μας να έχουν περιοριστεί σε θέματα πρακτικά, οικονομικά, με το επίδομά μου να είναι το μοναδικό νομισματικό στήριγμά μας. Ο Τζον δεν ήταν καλός με τα χρήματα, μου είχε πει κάποτε με πλατύ χαμόγελο, και τότε είχα χαμογελάσει, σκεπτόμενη ότι εννοούσε πως δεν τον ενδιέφεραν, δεν ανησυχούσε για αυτά. Αυτό που εννοούσε στ' αλήθεια, όπως έμαθα γρήγορα, ήταν ότι η περιουσία της οικογένειάς του είχε σχεδόν εξανεμιστεί, έμεναν αρκετά μόνο για να ντύνεται καλά, ώστε να μπορεί να προσποιείται ότι ακόμη έχει τον πλούτο που είχε κάποτε, ότι είχε γεννηθεί μέσα σ' αυτόν και ακόμη ένιωθε πως δικαιωματικά του ανήκε. Μια ψευδαίσθηση, συνειδητοποίησα σύντομα. Και έτσι, κάθε εβδομάδα του παρέδιδα το επίδομά μου, χωρίς να νοιάζομαι πραγματικά, χωρίς να ενδιαφέρομαι πραγματικά για το πού εξαφανίζονταν οι αριθμοί στο τέλος.

Και κάθε μήνα, ο Τζον συνέχιζε να εξαφανίζεται και αυτός: μέσα στη μυστηριώδη πόλη του που αγαπούσε με μια ένταση την οποία εγώ δεν μπορούσα να κατανοήσω, εξερευνώντας τα μυστικά τηςμόνος του, ενώ εγώ παρέμενα μέσα – δική μου δεσμώτρια και αιχμάλωτη.

Έριξα μια ματιά στο ρολόι τώρα και έσμιξα τα φρύδια. Ήταν μόνο οχτώμισι την τελευταία φορά που κοίταξα, και τώρα πήγαινε σταθερά προς δώδεκα. Έβρισα και κινήθηκα γρήγορα προς το κρεβάτι, προς τα ρούχα που είχα βγάλει νωρίτερα το πρωί, πριν χάσω στο μεταξύ όλες τις ώρες. Γιατί σήμερα είχα υποσχεθεί στον Τζον ότι θα πήγαινα στην αγορά· σήμερα είχα υποσχεθεί στον εαυτό μου πως θα προσπαθούσα. Και έτσι κοίταξα τη στολή μου, γιατί για τέτοια επρόκειτο, την εμφάνιση μιας συνηθισμένης γυναίκας έτοιμης να κάνει τα ψώνια της εβδομάδας: καλσόν, παπούτσια, ένα φόρεμα που είχα αγοράσει στην Αγγλία ακριβώς πριν μετακομίσουμε στην Ταγγέρη.

Καθώς τραβούσα το φουστάνι πάνω από το κεφάλι μου, παρατήρησα ένα μικρό σκίσιμο μπροστά, στο σημείο όπου η δαντέλα συναντά τον γιακά. Συνοφρυώθηκα, φέρνοντάς το πιο κοντά για να το επιθεωρήσω, προσπαθώντας να μην τρέμω στη θέα του κατεστραμμένου υλικού, λέγοντας στον εαυτό μου ότι δεν ήταν σημάδι, ότι δεν ήταν κακός οιωνός, ότι δε σημαίνει απολύτως τίποτα.

Το δωμάτιο είχε υπερβολική ζέστη τότε, και έτσι βγήκα στο μπαλκόνι, έχοντας ανάγκη εκείνη τη στιγμή να είμαι ελεύθερη από τους τοίχους του που μου επιβάλλονταν. Κλείνοντας τα μάτια, καθώς χρειαζόμουν απεγνωσμένα μια υποψία αέρα, περιμένα, αλλά τίποτα, πέρα από την ακλόνητη, ξηρή ζέστη της Ταγγέρης να με πιέζει.

Ένα λεπτό πέρασε και μετά άλλο ένα, και, μέσα στην ησυχία, ενώ άκουγα την αναπνοή μου καθώς εισέπνεα και εξέπνεα, απέκτησα επίγνωση της αλλόκοτης αίσθησης πως με παρακολουθούν. Ανοίγοντας τα μάτια, έριξα μια βιαστική ματιά προς τον δρόμο από κάτω. Δεν υπήρχε κανείς. Μόνο μερικοί ντόπιοι που πήγαιναν στην αγορά, με ταχιά βήματα, την ώρα που η αγορά θα τελείωνε. «Σύνελθε», ψιθύρισα, πηγαίνοντας πίσω

στην ασφάλεια του διαμερίσματος. Παρά την προτροπή στον εαυτό μου, έκλεισα τα παράθυρα καλά πίσω μου, με την καρδιά μου να σφυροκοπά το στήθος μου. Ρίχνοντας μια ματιά στο ρολόι, είδα ότι τώρα ήταν μιάμιση. Η αγορά μπορούσε να περιμένει, είπα στον εαυτό μου.

Ήξερα πως θα έπρεπε, ενώ τα τρεμάμενα χέρια μου τραβούσαν τις κουρτίνες να κλείσουν ώστε να μην μπορεί να περάσει ούτε το παραμικρό ίχνος φωτός.

Ο τελευταίος άνθρωπος που περίμενε να δει η Άλις Σίπλεϊ στην Ταγγέρη ήταν η Λούσι Μείσον. Κάποτε ήταν ακώριστες, αλλά από εκείνο το ατύχημα στο Μπένινγκτον δεν ξαναμίλησαν ποτέ. Τώρα η παλιά της συγκάτοικος στεκόταν μπροστά της, δείχνοντας πως ήθελε να ξαναγίνουν όλα όπως πριν. Και ίσως δεν ήταν κακή ιδέα. Η Άλις, που είχε έρθει νιόπαντρη στο Μαρόκο με τον άντρα της, δεν μπορούσε να συνηθίσει τα πολύβουα παζάρια και την εξαντλητική ζέστη. Η άφοβη Λούσι θα την έβγαζε από το καβούκι της, θα τη βοηθούσε να προσαρμοστεί.

Αλλά σύντομα ένα γνώριμο συναίσθημα άρχισε να κατατρώει την Άλις: ένιωθε πως η Λούσι την έλεγχε και την καθοδηγούσε σε κάθε της κίνηση. Κι όταν ο σύζυγός της εξαφανίστηκε, η Άλις άρχισε να αμφιβάλλει για τα πάντα: για τη σχέση της με την αινιγματική φίλη της, την απόφασή της να έρθει στην Ταγγέρη, την ίδια την πνευματική της ισορροπία...

Ένα εκπληκτικό μυθιστόρημα μυστηρίου με φόντο μια γοητευτική, εξωτική χώρα, τόσο καλοφτιαγμένο που θα σας κόψει την ανάσα.

*Λες και η Ντόνα Ταρτ, η Τζιλιαν Φλιν και η Πατρίσια Χάισμιθ
συνεργάστηκαν για να γράψουν το σενάριο μιας ταινίας του Χίτσκοκ
– αγωνιώδες και ατμοσφαιρικό.*

Τζόις Κάρολ Όουτς, συγγραφέας

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 21439

Γ Ι Α Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ Μ Ε Α Π Α Ι Τ Η Σ Ε Ι Σ